

Una nova política d'habitatge per a Catalunya i per a Espanya

Bon dia,

En “la España va bien del PP” el dret dels ciutadans i ciutadanes a l'accés a l'habitatge no va bé. Amb els Governos de Rajoy i Aznar, el preu de l'habitatge ha augmentat en un 111%. I des del 1998, els preus de l'habitatge han pujat sis vegades més que els salaris.

Per això, avui, els ciutadans hem de fer un esforç econòmic considerable per adquirir un habitatge, un esforç molt superior del que havíem de fer quan el PP va arribar al Govern l'any 1996.

Per a un ciutadà d'ingressos mitjans, el preu mitjà de l'habitatge suposa més de 7 vegades el seu salari (a la UE la ratio mitjana és de 4). Espanya està al capdamunt dels països europeus en quant a la dificultat per accedir a l'habitatge i, ahora, som l'únic país de la UE que no ha legislat normes contra l'endeutament de les famílies (el PP va rebutjar una iniciativa del socialistes que anava en aquesta direcció)

El fruit d'aquesta política és el d'una major desigualtat social a Catalunya i Espanya, sobretot entre els joves, les famílies amb menys ingressos o les famílies monoparentals, és a dir entre els sectors més desfavorits de la nostra societat.

Els Governos del PP han menyspreat la política de l'habitatge, amb l'argument de que l'habitatge és cosa del mercat i s'han obsessionat en la liberalització del sòl. Però la liberalització del sòl ha incrementat la especulació immobiliària i no ha aturat els preus de l'habitatge.

Mai com en els darrers anys s'ha construït tant d'habitatge a Espanya (més de 2.000.000 en els darrers quatre anys, un 12 % del total a Catalunya), mai hi havia hagut tant de sòl qualificat com a urbanitzable i mai el preu de l'habitatge havia estat tan car ni havia estat tan car el sòl.

El Govern del PP ha reduït la despesa pública destinada a la política de l'habitatge de l'1% del PIB de l'any 1993 al 0,5% del PIB al 2004.

Però, a més, el PP ha rebutjat al Congrés de Diputats totes les mesures proposades pels socialistes en matèria d'increment de la promoció pública d'habitatge de protecció

oficial (HPO) i de legislació per combatre l'especulació del sòl.

Finalment, el PP s'ha negat a avaluar els dos Plans d'habitatge del període 1998-2003 i a la reforma dels seus mecanismes de gestió, tota vegada que la mateixa experiència de gestió per part de les CCAA reclamava una actualització, i fins i tot, una reforma de la seva regulació.

L'actual situació, en el terreny de l'habitatge, genera conseqüències d'ordre demogràfic territorial i social:

Les conseqüències demogràfiques es concreten en el retard en l'edat d'emancipació dels joves. Aquest retard en la formació de la llar, unit a l'esforç econòmic necessari per a l'adquisició de l'habitatge és una de les causes principals en la postergació de l'edat de reproducció i una de les raons de la nostra baixa taxa de natalitat.

Les conseqüències territorials són també molt rellevants. En ser els preus relativament més elevats en les ciutats més grans, la demanda tendeix a desplaçar-se cap a localitats menys denses i de poblament més dispers, tot contribuint així als

fenòmens de dispersió urbana i a l'increment del consum de sòl.

Les conseqüències socials són de dos ordres. En primer lloc, en l'increment de la població mal allotjada: s'ha estimat que un 13% de la població catalana (300.000 llars i 700.000 persones, en particular joves, nous nuclis familiars, persones acabades d'arribar i gent gran) està mal allotjada.

En segon lloc, en la concentració territorial de la part menys solvent de la demanda. Aquesta tendeix a concentrar-se lògicament en les àrees urbanes de preu més baix que són les menys ben equipades, accessibles i, en ocasions, degradades.

A Catalunya, davant d'aquesta situació el nou Govern de la Generalitat, presidit per Pasqual Maragall, ha plantejat un canvi profund en la política de l'habitatge basat en un triple compromís: facilitar l'accés a l'habitatge a tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya; rehabilitar els barris i les àrees urbanes que ho requereixin, garantint la permanència de la població, el foment de la seva vida econòmica i l'increment de les cotes de cohesió social; i fer-ho, finalment, colze a colze amb uns Ajuntaments que han

assumit al llarg d'aquests vint-i-cinc anys la responsabilitat de donar resposta a un problema que els Governes de CiU no es van voler plantejar.

La política d'habitatge que necessita la societat catalana i que impulsa el nou Govern de la Generalitat es desenvolupa a través de cinc eixos: el foment de l'habitatge de lloguer, l'impuls de l'habitatge protegit, la rehabilitació del parc construït, un del Pla d'Intervenció Integrada en Barris que requereixen una atenció especial, i, finalment, l'estructuració d'un sistema federal de finançament de les polítiques públiques d'habitatge de les CCAA a través d'una aportació de l'Estat que no sigui finalista i que, per contra, ajudi a la consolidació de les polítiques públiques d'habitatge de la Generalitat de Catalunya.

Per a dur a terme aquest ambiciós programa que suposa el desenvolupament d'aquests cinc eixos d'actuació, el Govern de Catalunya necessita un Govern amic a Espanya.

Un Govern que es compromet a lluitar contra l'especulació, a reforçar el control públic de l'urbanisme, a la penalització de la corrupció i dels delictes urbanístics.

Un nou Govern, encapçalat pel José Luis Rodríguez Zapatero, compromès amb l'afavoriment de l'accés a l'habitatge a un preu assequible de 180.000 famílies cada any durant els propers quatre anys, en propietat o en lloguer i, alhora, compromès també amb el fre a la bombolla immobiliària.

Per a fer realitat aquest doble compromís, els socialistes volem portar a terme les següents iniciatives i mesures des del Govern de l'Estat:

1. Un Pla de Xoc per l'accés a l'habitatge dels joves que volen emancipar-se, per a la gent gran que necessita ser real·lotjada per problemes d'increment de la seva situació de dependència, pels nous residents que no troben al mercat un habitatge en condicions, o per facilitar els processos de mobilitat geogràfica que genera la mobilitat laboral.
2. Una legislació contra l'especulació immobiliària i del sòl, que gravi la seva acumulació dolosa i estableixi mecanismes de regulació i d'intervenció de l'administració pública en defensa de l'interès general.

3. L'impuls de mesures per reduir l'endeutament de les famílies orientant les polítiques a aconseguir l'objectiu d'un impacte de la despesa en matèria d'habitatge que no superi el 30% del total d'ingressos del nucli familiar.
4. Una política decidida de dedicació dels patrimonis públics de sòl a l'habitatge protegit, i en especial al de lloguer.
5. Una política fiscal favorable a la promoció del lloguer (ja sigui en termes de producció com de sortida al mercat) i, alhora, a la desgravació del consum de lloguer.
6. Una política orientada a la rehabilitació de l'habitatge, sobretot el destinat a primera residència i al lloguer, ja sigui en medi urbà o rural, i tant pel que fa a blocs unitaris com a processos d'atenció a àrees urbanes que necessiten un tractament específic i que presenten una major complexitat urbanística i social.
7. Una sistema federal de finançament de les polítiques públiques d'habitatge de les CCAA, amb una nova regulació del seu funcionament i amb un major marge d'autonomia i flexibilitat operativa.

8. Una nova legislació en matèria d'habitatge a Catalunya que trobi la correspondència necessària en la legislació estatal, així com la modificació dels paquets legislatius de caire estatal sobre sòl, que han creat conflictes amb la CCAA per una tendència expansiva de la legislació estatal en detriment del nivell competencial autonòmic.

9. I, finalment, un impuls real i decidit al procés de transferència de competències en matèria de política d'habitatge a les administracions locals.

Aquestes són, en definitiva, les propostes que els socialistes volem dur a terme en el terreny de l'habitatge amb un nou Govern que faci realitat el canvi, ara, a Espanya.

Gràcies.